

SKAPELSEN – ENHETEN MELLOM INDIVID OG DET TOTALE SINNET(10 sider)

Frøtilstanden.....**side 1**

Original bevissthet og Reflektert bevissthet.....**side 1**

Mikrokosmiske nivåer.....**side 2**

Makrokosmiske nivåer.....**side 2**

Hva er Gud? (Det Totale Sinnet).....**side 2**

Enheden mellom individet og det totale sinnet.....**side 2**

Et lys,mange refleksjoner.....**side 3**

Det Manifesterte og Umanifesterte Universet.....**side 4**

Universet er relativ og ikke absolutt når det gjelder virkelighet.....**side 5**

Å løse likningen – Bevissthet, sannheten av både det individuelle og Det Totale Sinnet.....**side 6**

Vi kan ikke omgå vårt forhold til det totale.....**side 8**

Personlig vekst sin relativitet.....**side 9**

Personlig utvikling og visjonen.....**side 10**

Vedanta snakker ikke bare om individets natur og selvet, men utforsker også skapelsen og universets sammensetning. Før verden eksisterte, eksisterte bevissthet alene, siden dens natur er evig og altgjennomtrengende. I denne konteksten, blir bevissthet kalt for Brahman, som betyr uendelig eller grenseløs. Ordene Brahman og atma peker begge på den samme ting, og er brukt i konteksten av diskusjonen. Når individet er diskutert, er bevissthet gitt navnet atma. Den samme bevissthet er referert til som Brahman fra det universelle, makrokosmiske ståstedet.

Avhengig av konteksten, kan samme plass bli gitt forskjellige steder. Når en er utenlands kan jeg si at jeg lever i Norge og når jeg er tilbake i Norge bor jeg i Bergen. Når jeg er i Bergen kan jeg si Laksevåg. På samme måte kan selvet bli referert av forskjellige navn avhengig av ståstedet, men alle peker på den samme ene bevisstheten.

Frøtilstanden

Før skapelse, eksisterte universet i frøform. Siden materie verken kan bli skapt eller ødelagt, eksisterer den i en eller annen form. Før det ble et skrivebord, eksisterte skrivebordet i treform. Før skrivebordet ble til eksisterte det i treform, og før treet eksisterte var det i frøform.

Ingenting er skapt på nytt. Skapelse manifesterer enkelt og greit hva som allerede eksisterer i potensiale. Før manifestasjonen, eksisterte hele kosmos i kausalkroppen i en usynlig, inaktiv, umanifestert tilstand. Denne potensielle eksistenstilstanden blir kalt for karanaavastha, universets kausaltilstand. Denne karanaavastha tilstanden kan bli delt opp i to aspekter. Den første er kausalkroppen (kjent som avidya). Den andre faktoren er det potensielle formen av hele erfaringsverden (kjent som maya). Sammen, former maya og avidya det umanifesterte (avyaktam). Før skapelse har vi Brahman, ren bevissthet, og avyaktam, det umanifesterte. Begge er begynnelseløse og uskapt. Imidlertid er Brahman den uforanderlige faktoren av bevissthet, og det umanifesterte, avyaktam, er det endrende materieprinsippet.

Av de to prinsippene er det avyaktam som utvikler seg til å bli kroppen og universet. Evolusjonen er en gradvis prosess. Så lenge frøet blir en spire, på samme måte utvikler kausaltilstanden inn i en subtiltilstand, som består av de frem subtile elementer av rom, luft, ild, vann og jord. Fra disse subtile elementene dukker subtilkroppen og det subtile universet. Senere utvikler denne subtile tilstanden videre til en grovtilstand, som består av frem grove elementer, som alle er synlige. Disse produserer igjen grove kroppen og det grove universet.

Original Bevissthet og Reflektert Bevissthet

Vi har allerede fastslått at de tre kroppene (det grove, subtile og kausal kroppene) er laget av materie, og er som sådan kjent som anatma. Selv om de er livløs materie, er de gjennomtrengt og gjenopplevd av bevissthet, som gjør dem bevisst eller levende.

Denne bevissthet tilhører ikke kroppene. Kroppene i seg selv fungerer som et speil. Et speil har ingen lys av seg selv. Hvis speilet er bevart under solskinn, vil solskinn reflektere på speilets overflate og

den vil skinne. I kraft av dette reflekterte lyset, kan speilet opplyse andre ting, ikke ved dens originale lys, men ved dens lånte lys. Slik at det ikke-lysende blir lysende. På samme måte blir det livløse levende på grunn av den reflekterte bevisstheten. Hver kropp har ikke eget liv, men er gjort levende av det reflekterende bevissthetslyset. Denne altgjennomtrengende bevissthet oppliver hele universet. Det er grunnen til at kosmos fungerer på en ordnet måte, som en enorm makrokosmisk organisme. Slik som cellene og organene av våre kropper fungerer på en harmonisk måte, slik gjør også universet. Hvis vi forstyrrer denne naturlige harmonien, motvirkes balansen og resulterer i uønskete konsekvenser. Universet er ikke en kaotisk masse av livløs materie. Gjennomtrengt og opplivet av ren bevissthet, fungerer det på en intelligent måte. Slik som det er tre kropper, er det tre univers: Det grove universet, det subtile universet og det kausale universet.

Mikrokosmiske nivåer

Den ene originale bevissthet gjør de tre kroppene levende både på det mikrokosmiske (individuelle) og makrokosmiske (universelle) nivåer. På det mikrokosmiske nivået, når bevissthet skinner på kausalkroppen. Er den reflekterte bevissthet kjent som prajna (den dypt sovende). Den samme bevissthet oppliver subtilkroppen, som blir kalt for tajjasa (drømmeren). Bevissthet som gjør den grove kroppen blir kalt for viswa (den våkne). Sammen, inneholder disse tre reflekterte bevissthetsnivåer jiva, individet. Individet går gjennom disse nivåer av den våkne, den drømmende og dypt sovende hver eneste dag.

Makrokosmiske nivåer

På det universelle nivået, når bevissthet skinner på kausalkroppen, er det kjent som antaryami, det kausale universet. Bevissthet oppliver det subtile universet, som blir kalt for hiranyagarbha, og oppliver det grove universet, som blir kalt for virat. Disse tre nivåene, som i helhet, blir kalt for Isvara. (Det Totale Sinnet).

Kort sagt, er individet og det totale sinnet refleksjoner av den ene originale bevissthet, som gjelder henholdsvis i mikrokosmiske og makrokosmiske medier.

Hva er Gud? (Det Totale Sinnet)

I Vedanta er ordet skaperen en billedlig, ikke en bokstavelig beskrivelse, fordi hele skapelsen er ren eksistens/ bevissthet som er evig og uskapt. Både livløs materie og de levende vesenene i skapelsen er evig. En undervisning som er støttet opp under konserveringsloven av energi, som sier at materie ikke kan bli skapt eller ødelagt.

Bhagavad Gita sier at universet har ingen begynnelse, midte eller slutt. På grunn av fakta om at skapelse er tilsynelatende virkelig, er det ikke noe poeng i å spørre om Gud skapte universet. Vi kaller derimot Gud en skaper, fordi universet, som ikke er separat fra Gud, bestandig går gjennom passive og aktive faser på samme måten vi viser oss når vi er våkne og forsvinner når vi sover. Gud trenger ikke å skape materie og levende vesener, fordi de eksisterer evig.

Vedanta presenterer generelt sett skapelsen av universet som en virkning av en tidligere årsak, som er passende for nye granskere. Gaudapada, en av de store lyskildene i undervisningstradisjonen presenterer en veldig vanskelig ide: universet var aldri skapt! (ajativada).

Som sådan er det generelt undervist til avanserte granskere. Den er ofte betraktet som den siste undervisningen, fordi kausalitetsideen har en tendens til å formørke faktumet at vår lidelse skyldes ignorans, og ikke resultatene av ukontrollbare krefter: omstendighetene av ens fødsel, med andre ord karmaloven. Ens skjebne er vanskelig å endre, men ignoranse er relativt mindre vanskelig å fjerne, med en gang du vet hva det er.

Enheten mellom individet og det totale sinnet

En av de mest viktige emner i Vedanta er den essensielle enheten av individet (jiva) og det totale (Isvara). Vi har fastslått at individet representerer det individuelle, mikrokosmiske nivået, og Isvara, det universelle, makrokosmiske nivået. Bevisstheten, som gjennomtrenger og oppliver de begge er det

samme. Forskjellene vi oppfatter tilhører bare det reflekterende medium. For å hjelpe oss til å forstå enheten av det individuelle og det totale, inneholder skriftene mange «mahavakyas». En mahavakya er en Vedantisk erklæring som avslører den ultimate enheten av individet og det totale.

Individet er et uttrykk av ren bevissthet, som gjelder i de mikrokosmiske tre kropper, siden det totale er et uttrykk av den samme bevissthet, som gjelder det makrokosmiske grove, subtile og kausale kropper. Selv om uttrykket er forskjellige ifølge sammensetningen av det reflekterende medium, er det den samme bevissthet som, oppliver og gjennomtrenger dem begge. Derfor er den essensielle naturen av individet og det totale det samme.

Et lys, mange refleksjoner

Forestill deg et mørkt rom hvor alle vinduer og dører har blitt lukket igjen, og som ikke etterlater seg noen lysspor. Jeg ønsker å opplyse rommet, men alt jeg har er et speil i hånden min. Speilet har ingen opplysningskapasitet, fordi den er ikke lysskilden. Imidlertid, hvis jeg åpner et vindu eller en dør, kan jeg holde speilet på en spesifikk vinkel slik at solen, som skinner utenfra, kan bli reflektert i speilet.

Når solskinnen treffer speilet, lyser speilet opp og blir en lysskilde i rommet. Speilet, som var tidligere ikke-lysende, blir nå et lysende speil. Hva er forskjellen mellom sollyset og lyset i speilet? Sollyset er original og naturlig, mens speilet har bare lånt lys.

Denne ideen av original lys og lånt lys er avgjørende i Vedanta. Med det lånte lyset, blir speilet den som opplyser det mørke rommet. Dette reflekterende lyset blir kalt pratibimba surya, og det originale sollyset blir kalt bimba surya. På samme måte er det med det reflekterte lyset at månen viser seg skinnende på himmelen. Månen har egentlig ikke lys på egenhånd, fordi den reflekterer enkelt og greit sollyset. Det er tre faktorer involvert i denne prosessen av opplysning: det originale lyset, det reflekterende medium og det reflekterende lys. Det kan bli så mange reflekterende soler som det er reflekterte medium, men bare en original sol.

Hvis det er mange reflekterte soler, vil det være forskjeller i refleksjonen som avhenger av mediumets kvalitet. Et lite medium vil produsere en liten refleksjon, et stort medium vil produsere en stor refleksjon og et sløvt medium vil produsere en sløv refleksjon. En tilsynelatende mengde av soler, som viser seg forskjellige på grunn av hvert mediums natur, er faktisk bare refleksjoner av den ene originale solen.

Dette er en hjelpsom metafor for å forstå forholdet mellom individet, det totale og selvet. Den originale solen er analogi til den altgjennomtrengende bevissthet, som er selvet. Vi har to reflekterende medium. Den ene er individets tre-kroppssystemer: De mikrokosmiske grove, subtile og kausale kropper. Disse tre kroppene reflekterer bevissthet og kan bli sammenlignet med de små speilene, som reflekterer sollyset. Det andre reflekterende medium er de makrokosmiske grove, subtile og kausale kropper, som kan bli sammenlignet med et stort speil. Den reflekterte bevisstheten som oppliver og forener de mikrokosmiske tre kropper blir kalt for jiva (individet). Den reflekterte bevisstheten, som oppliver og forener de makrokosmiske tre kroppene blir kalt for Isvara (Det totale).

Individet – reflektert bevissthet

1. Kausalkropp – Den Sovende (prajna)
2. Subtilkropp – Den Drømmende (taijasa)
3. Grovkropp – Den Våkne (viswa)

Det Totale – reflektert bevissthet

1. Kausal Verden – Umanifesterte (antaryami)
2. Subtile Verden – Subtile Universet (hiranyagarbha)
3. Grove Universet – Fysiske Universet (virat)

Det viser seg å være forskjeller mellom individet og det totale, fordi det reflekterende medium er forskjellige, og fordi på grunn av dette vises også refleksjonene forskjellig. Individet, fungerer gjennom det mikrokosmiske grove, subtile og kausale kropper, har begrenset kraft. Individet har

begrenset kunnskap, begrenset kraft og opptar begrenset rom. På den andre siden, det totale som fungerer gjennom de makrokosmiske grove, subtile og kausale kropper, er allvitende (sarvajna), allmektig (sarvasaktiman) og allestedsnærværende (sarvayapi).

Forskjellen mellom individet og det totale er på mange måter i direkte strid, med Det totale, Skaperen og individet, skapelsen. Kanskje er Vedantas grunnleggende lære til tross for disse overfladiske forskjellene (bare på grunn av forskjellene i de reflekterende medium), er individet og det totale sinn essensielt den samme bevisstheten, som viser seg i forskjellige uttrykk. Dette er essensen av ikke-dualitet. Dualitet er bare en tilsynekomst. Enhver erklæring, som avslører denne enheten blir kalt en mahavakya. Det er mange mahavakyas i Upanishadene, men generelt sett er det fire hoved eksempler, valgt ut fra hver Veda.

<u>Veda</u>	<u>Upanishad</u>	<u>Mahavakya</u>
Rig Veda	Aitareya Upanishad	Bevissthet er selvet (Prajnanam Brahma)
Yajur Veda	Brihadaranyaka Upanishad	Jeg er selvet. (Aham Brahmasmi)
Sama Veda	Chandogya Upanishad	Du er det. (Tat Tvam Asi)
Atharvana Veda (Aya Atma Brahma)	Mandukya Upanishad	Dette begrensede selv er det universelle selvet

Refleksjon på disse konsise, kraftfulle erklæringene er essensielle til forståelsen av Vedanta-undervisningen. Denne kunnskapen alene, ikke-dualitetsvisjonen som avslørt av Vedaene, frigjør en person fra samsara (bindinger til verden). Alle de andre praksisene av det spirituelle livet, som bønner, meditasjon og chanting, kan bringe med seg midlertidig lindring fra livets lidelser. En permanent løsning kan bare bli funnet ved å assimilere kunnskapen av den essensielle livets enhet: av subjekt og objekt; den erfarende og erfaring; individet og det totale. På tross av mangfoldigheten av refleksjoner som viser seg i forskjellige mønstre og former, er det originale lyset alltid det ene og det samme. I det neste kapittelet 4 går jeg mer grundig til verks i forbindelse med emnet Manifestasjon – Upersonlig Skaper – Makrokosmisk Kausale – Det Totale Sinn.

Det Manifesterte og Umanifesterte Universet

Forståelsen at alt er gjennomtrengt av Det Totale Sinnet og er videre foredlet i Bhagavad Gita og Upanishadene. De avslører at denne all-kunnskap og all-kraft var tilstedeværende før skapelsen i dens umanifesterte, udifferensierte potensielle form kalt for Maya. Det betyr at skapelse er syklisk i dens natur. Denne all-kunnskap og all-kraft manifesterer kontinuerlig som seg selv gjennom skapelse, alle navn og former, og når universet av navn og former entrer i en umanifestert tilstand, forblir den tilstedeværende.

Bhagavad Gitas og Upanishadenes holdning til Det Totale Sinnet, årsaken, som er tilstede både i det manifesterte og i potensialform er støttet av undersøkelsen av hva som er tilstede nå. Hvis vi ser på nuet, skifter ting kontinuerlig fra en umanifestert tilstand til en manifestert tilstand. I løpet av brøkdelen av et sekund, utgjør kroppens celler og alle partikler hvert objekt og vesen, viser seg og forsvinner ustanselig. Ingenting er statisk i universet. Det er all-kunnskap som gjør det mulig for disse konstante endringene og forbinder de manifesterte navnene og formene til det umanifesterte potensialet.

Vi kan lede hva som skjer nå til skapelsens begynnelse når tiden i seg selv startet. Vi kan sette pris på at det må ha vært all-kunnskap i dens potensiale, umanifesterte tilstand selv før Det Store Smellet. Logisk sett kan ikke skapelse komme fra ingenting. All-kunnskap og all-kraft var i dens umanifesterte tilstand. Den samme all-kunnskap og all-kraft ble både skaperen og materialet fra hvor alle navn og former skjedde.

I Bhagavad Gitas visjon, har det vært uendelige skapelsesykluser og oppløsninger av universet. Hele universet var i en umanifestert tilstand før den nåværende manifestasjonen, og vil igjen bli umanifestert. Det er slik vi tenker om skapelsen. Slik at vi kan ikke postulere at det var ingenting og at alt kom fra ingenting. Kunnskapen som kreves å forårsake universet var i dens potensielle tilstand, som igjen manifesterte i universets form fulgt av en spesifikk orden. På grunn av den nåværende orden

gjør at fysikere og kosmologer kan gå tilbake til alle store steg i universets evolusjon slik at formasjonen av fortette elementer i stjerner, galaksefødselen og planeter fra nå til så langt tilbake som et visst antall sekunder av Planck-tiden etter det store smellet (big bang).

Det innebærer hva astrofysikere og kosmologer har anslått gjennom det tyvende århundret til å være universets alder, 14 milliarder av år, er bare historien av den nåværende skapelsesyklusen. Fysikere sier at de bare kan beskrive hva som skjedde sekunder etter Det Store Smellet. Denne tidsperioden blir kalt for Planck-tid, når universets diameter var 10-33 centimeter, som blir referert som Planck-lengde. De innrømmet uten vanskeligheter at de ikke vet hva universets natur er eller dens karakteristikk før Planck-tiden, fordi kjente fysiske teorier ikke er gyldig mer bakenfor Plancks mur. Ifølge Bhagavad Gita var all-kunnskap (Det Totale Sinnet) tilstedeværende bakenfor Planck-muren.

Universet er relativ og ikke absolutt når det gjelder virkelighet

Det er essensielt å forstå at tilstedeværelsen av all-intelligens i formen av en orden gjør ikke verden absolutt virkelig for oss. I oppdagelsen av Det Totale Sinn sin tilstedeværelse i universet, så vi at alt i universet bare er tilsynelatende og tilslutt oppløser seg i en all-intelligens. Hvorvidt det er et levende vesen eller et livløst objekt, oppløser alle objekter inn i former inni former. Vi kan ikke finne substansen fra hvor alt som er manifestert blir til. Vi kan heller ikke hevde at alle objekter ikke eksisterer i det hele tatt. Det betyr at vi verken kan hevde at alle objektene i universet er absolutt virkelig og vi kan heller ikke forkaste dem som uvirkelig.

For å løse dette paradokset, introduserer Bhagavad Gita og Upanishadene to ontologiske terminologier for å beskrive et objekt når det gjelder virkelighet. Første ordet er satyam, som eksisterer uavhengig, og det andre ordet er mithya, det som avhenger av noe annet, som er satyam, for dens eksistens. Hva vi har oppdaget er at alle former, som utgjør universet er empirisk sant, men løser seg inn i noe annet ved gransking. Siden hver form avhenger av sin eksistens på en annen form, har hver form en utelukkende avhengig virkelighet, og er derfor mithya når det gjelder virkelighet. For eksempel, er et bord mithya, fordi det kan ikke eksistere uten tre. Tre er også mithya, fordi det avhenger av atomer for dens eksistens, og atomer på partikler og så videre. Hvis hver form er mithya, hva er virkeligheten på hvor hver form er avhengig av?

All-kunnskap og all-kraft er satyam med referanse til alle former, inkludert tid og rom. Det er derfor, når vi ser på hver form, at vi finner tilstedeværelsen av all-gjennomtrengende intelligens, som viser seg som atomer, molekyler, fibre, tre og bord. Kilden til all manifestasjon er bare at all-kunnskap og all-kraft fra hvor alt har selv kommet. Ting som ikke er manifestert akkurat nå vil bli manifestert et sekund fra nå eller i en million år, ifølge en spesifikk orden, som hviler tilslutt i den samme all-kunnskap og all-kraft. Hvis Bhagavad Gita og Upanishadene sa at alt oppløste i all-kunnskap og kraft, kunne vi like godt spørre når begynte dette vesenet i seg selv. Dette kommer fra en lineær tankegang. Vi sier at all-kunnskap og kraft er alltid her, siden den ikke er avhengig av skapelsen, som er i tid og rom. Den manifesterer seg som navn og former i løpet av skapelsen, og blir igjen umanifestert potensiale ved oppløsningstiden.

En annen måte å forstå faktumet at universet ikke har noe absolutt virkelighet er å erkjenne at vi kan ikke finne begynnelsen av noe i verdenen. Derfor er det grunnen til at det alltid er spørsmål om hvem kom først, faren eller sønnen? Høna eller egget? Treet eller frøet? Vi kan ikke komme på noen kategoriske eller bestemt svar. Faren kan ikke eksistere uten å være sønnen. Sønnen kan ikke eksistere uten faren. En kan ikke etablere kronologisk over hvem som kom først, selv om et eller annet sted underveis kommer sønnen fra faren. Hvis vi ikke kan finne en lineær begynnelse til noe som er her og hvis vi postulerer en begynnelse for universet, er vi bundet til å bli konfrontert med en motsigelse som er uløselig.

Analysen overfor styrker vår forståelse at dette universet ikke er noe annet enn en manifestasjon av all-kunnskap og kraft. Og inni den såkalte manifesterte skapelsen finner vi et pågående samspill av det manifesterte og det umanifesterte.

For å oppsummere hva Upanishadene og Bhagavad Gita avslører hva som er universets årsak, Det Totale Sinnet (Isvara) er ikke et trosspørsmål. Når vi gransker skapelsen, kan vi si at det er intelligens, som gjør det mulig for alle lovers nettverk til å jobbe i harmoni hvert sekund, som gjør universet hva det er. Vi ser at hele skapelsen er intelligent satt sammen. Faktumet er at alle kunnskapsdisipliner, fysikk, biologi, kjemi er et uttrykk av denne intelligensen, som gjennomtrenger den empiriske verdenen. Vi kan også sette pris på at det er den samme intelligensen som gir en menneskehjerne kapasiteten til å ha kjennskap til universet gjennom persepsjon og forskjellige former for resonnement.

For å undersøke virkeligheten av hvert objekt, finner vi ut at det bare er en form inni en form inni en form. Hver form eksisterer bare som en. (det totale). All-kunnskap og all-kraft aktiverer alt inkludert tid og rom, til å manifestere på en spesifikk måte, og viser seg som om de er solide vesener eller virkelige objekter.

Derfor er lovene som med følbare objekter, som ser ut til å være regjert av lover, ikke er noe annet enn et Totalt Sinn. Verken skapelsen, ei heller ethvert objekt, verken tid- eller romstrukturen nyter absolutt virkelighet, siden de oppløser i en all-kunnskap.

Det kan se ut som fra alle analysene overfor at all-kunnskap og all-kraft er den endelige sannheten, satyam, hvor hele universet manifestert eller umanifestert avhenger av. Det er bare provisorisk sant. Det er en endelig virkelighet hvor selv Det Totale Sinnet avhenger for dens eksistens.

Å løse likningen – Bevissthet, sannheten av både det individuelle og Det Totale Sinnet

Bhagavad Gitas visjon er ikke bare å vise årsakens natur, men å avsløre til deg, individet, at du er det, tat twam asi. Du, individet, er likestilt det, Det totale Sinnet. Men hvordan kan Jeg være Det Totale Sinnet? Hvordan kan Bhagavad Gita likestille meg, med min individualitet, begrenset kunnskap og kraft til Det Totale Sinnet, årsaken til hele universet med all kunnskap og kraft? Det er sant at det er en forskjell: Jeg er begrenset i min kapasitet, kunnskap og kraft på alle måter, hvor Det Totale Sinnet er all kunnskap og kraft.

Imidlertid ifølge Upanishadene og Bhagavad Gitas visjon, er det bare en tilsynelatende forskjell og er noe som kan bli løst ved gransking. For eksempel, i en likning som $E=mc^2$, energi=materie, to sider er ulike. Men ved gransking, forstår vi at materie transformerer inn som energi og motsatt, slik at forskjellen mellom de to bare er tilsynelatende og ikke virkelig. **På samme måte, kan ikke identiteten bli funnet i den umiddelbare betydningen av de terminologier av likningen, individet og Det Totale Sinnet, men bare i deres underforståtte betydning, som avslører at begge er grenseløs bevissthet.**

Individets intelligens avhenger fullt ut av bevissthet for dets eksistens. Uten bevissthet er det ingen tanke. Innholdet av hver tanke, om det er følelse, minne, kognisjon eller Jeg-sansen, er bevissthet. Mens bevissthet er fullstendig uavhengig av vår egen intelligens, er den alltid i tanke så vel som i stillhet.

Hvis vi undersøker forholdet mellom Det Totale Sinnet og bevissthet, finner vi at det er en og det samme. Det Totale Sinnet, all kunnskap og kraft, universets årsak, gjennomgår kontinuerlige endringer hvert øyeblikk. Denne all-kunnskap manifesterer seg som en orden, endrer til å inneholde nye variabler og oversetter dem inn i tilsvarende resultater. Denne all-kunnskap og kraft kan ikke eksistere uten bevissthetens tilstedeværelse. Mens bevissthet er uforanderlig, skjer alle endringer i all kunnskap. Den er også uavhengig av og er uforanderlig i vår individs intelligens eller all-intelligens. Verken vårt individs intelligens ei heller all-intelligens kan eksistere uten bevissthetens tilstedeværelse. Det betyr at bevissthet, er virkeligheten som viser seg som universet og som et individuelt vesen inni den, uten å endre seg. Bevissthet er satyam-sannheten, som eksisterer uavhengig av alt. For å oppsummere, i virkeligheten er det bare en bevissthet. På den ene siden viser den seg som individet (kropp-sinn-sanse komplekset) og på den andre siden som Det Totale Sinnet, lovene som styrer universet av former og former i seg selv. På det empiriske nivået, er det en forskjell mellom individet og det totale, som er all kunnskap og kraft. Men når det gjelder virkelighet, avhenger begge av bevissthet for deres eksistens.

Bevissthet-satyam er den ultimate ikke-dualistiske virkelighet, som eksisterer uavhengig. Med andre ord, har ikke bevissthet endret seg for å skape universet.

For å forstå dette bedre, la oss ta eksempelet av bølge og havet. Bølgen kan forstå at bølgen er vann og havet er vann. Det er bare vann som viser seg i formen av bølger og også som havet. Ved å forstå at alt som er her er bare vannet, kan bølgen si : «Jeg er havet», «Jeg er alt som er her», fordi forskjellen mellom bølge og havet gjelder bare formen. Når det gjelder dens innhold, er begge former den samme-bare vann.

Når denne identiteten mellom individet og Det Totale Sinnet er forstått, går sansen av begrensning og binding født ut av identifikasjon av kropp-sinn-sanse komplekset bort. Vi forstår at vi er bevissthet og at alt som er her er oss, en ikke-dualistisk grenseløs eksistens-bevissthet.

Det trengs å understreke at denne likningen mellom individet og Det Totale Sinnet betyr ikke at vi er en del av Det Totale Sinnet. Bølgen er en del av havet, men vi er ikke en del av Det Totale Sinnet. Hva som er en bølge er vann og havet er også vann. Alt som er her er ett vann, som viser seg i ulike former. På vannets nivå er det ingen virkelig splittelse.

En annen vanlig misforståelse er at ved å grave dypere og dypere i universet og oss selv kan vi komme til bevissthet eller absolutt virkelighet. Det er ingen substans å oppdage. Faktumet er at hvor enn der er mithya, er det også hvor satyam er: en trenger ikke å gå hvor som helst. For eksempel, trenger du ikke gå dypere inn i bølgen for å komme til vannet. Hvor enn det er bølge, er der vann. Hele bølgen er gjennomtrengt av vann; faktumet er at det er ikke noe annet enn vann, bølgeformen er bare en tilsynekomst.

Oppmerksomheten trengs også å bli trukket ved de store forskjellene mellom hva Bhagavad Gita avslører og hva noe moderne undervisninger sier om Jegets natur. I våre dager, ideer om enhet, av det å være grenseløs, er framlagt i noen kretser. Selv om den endelige visjonen er sann, gjør de tradisjonelle undervisningene i Bhagavad Gita og Upanishadene studentene i stand til å assimilere undervisningen på korrekt måte. Uten en ordentlig analyse, er det en fare for at vi forblir i vår tilstedeværende Jeg-sans i Kropp-sinnsansekompleset og overlapper grenseløshet på den. Det er en overfladisk forståelse og vil høyt sannsynligvis virke mot sin hensikt, siden den får studenten til å bli mer subjektiv enn før. Uten ordentlig granskning blir det en uansvarlig repetering av noe, som ikke gjør noe for deg. Faktumet er at det setter deg i en blindvei. Enda en feilaktig måte hvor grenseløshet er formidlet på er å hevde at hele universet vil komme sammen for å levere deg noe du ber det om. Det er hevdet at du har grenseløs kapasitet til å påvirke utfallet i ditt liv, så vel som globalt. Mens det er sant at din tenkemåte har mye med å gjøre hvilket type liv du har, og det er feilslutning å tro at vi kan få hva vi ønsker oss hele tiden.

En ytterligere hovedforskjell mellom den tradisjonelle Bhagavad Gitaundervisningen og noen moderne undervisninger er at moderne undervisninger nevner ikke Det Totale Sinnet, årsaken, som manifesterer seg selv i formen av den storslagne ordenen. Det er en tendens til å fullstendig forbigå granskningen i universets årsak og bare fokusere på Jeg er grenseløs. Den tradisjonelle undervisningen analyserer grundig universets årsaksnatur. Vi ignorerer vårt forhold med det totale (årsaken). En bølge kan ikke se bort fra tilstedeværelsen av havet, ganske enkelt fordi det er der. Tilslutt kan bølgen akseptere forskjellen mellom seg selv og sannheten er vann. Men hvis vi forbigår dette faktumet, mister vi et essensielt steg i å gjenkjenne vår plass i den store planen av ting.

Å anerkjenne tilstedeværelsen av årsaken i formen av en orden får oss til å realisere at på det empiriske nivået, bidrar vi i universet. Vi bidrar i skapelsen ved å gi vår innspill i handlingsform og ordenen produserer utfallet. Vi kontrollerer verken alt, ei heller er vi totalt hjelpesløse. Vår grenseløshet må bli forstått på tross av vår tilsynelatende begrensning når det gjelder vår individualitet og vår relative plass i universet som et individuelt vesen.

Tilslutt, å ha kjennskap til den grenseløse naturen av oss selv er ikke oppnådd gjennom plutselig innsikt i dyp meditasjon. Det er vanlig å tro på at noe klikker et sted mens man mediterer og som et

resultat at vi er opplyste. Det er vanlig menneskelig tendens å søke umiddelbare løsninger og det er farlig. Upanishadene og Bhagavad gita presenterer svaret og for å forstå dette, må vi gjøre grundig gransking om tingenes natur, og analysere mange aspekter for å komme til faktumet at alt som er her er bevissthet, satyam som er Det Totale Sinnet og det er essensielt ingen forskjell mellom Jeg og Det Totale Sinnet siden kunnskapen som at alt som er her er Det Totale Sinnet har så mange forskjellige nyanser for å bli forstått, krever det at vi ser igjen på våre liv og innretter oss til vi er totalt transformert.

Vi kan ikke omgå vårt forhold til det totale

Mange studenter av Bhagavad Gita og Vedanta forstår ikke viktigheten av å relatere til årsaken for våre personlig utvikling. De vurderer at deres hovedjakt er å oppdage den grenseløse Jeg-naturen. Siden både årsaksstatusen (Det Totale Sinnet) så vel som sinnets natur er relative i natur, trenger vi ikke å ta hensyn til dem.

Hvis vi forsøker å unngå eller omgå personlig vekst, vil ikke vår jakt være fullstendig, verken på det kognitive eller på det emosjonelle nivået. På det kognitive, kan vi ikke hevde at vår gransking i virkelighet og på samme tid ignorere gransking i årsaksnaturen og vårt forhold til den. Å være i kontakt med virkelighet kan ikke være delvis, som betyr å leve til hva som er hele tiden. Slik som bølgen ikke kan unngå dens relasjon med havet eller det totale, kan ikke individet overse dets forhold med årsaken, fordi begge løser seg opp tilslutt i den ene grenseløse bevissthet. Å leve i virkeligheten betyr at vi må sette alt der de hører hjemme. Det er hva vi kaller kunnskap.

For det andre, på det emosjonelle nivået, å si at vi er grenseløs bevissthet hjelper oss ikke å utvikle som et menneske. Å forstå at Jeg er grenseløs bevissthet gjør ikke nødvendigvis at vi undersøker vår etikk eller vår atferd: Ei heller gir det oss veiledning for vår transformasjon. Vi finner oss selv i et univers hvor vi må samhandle, kommunisere og handle. Vi kan ikke si at Jeg er bevissthet, i motsetning fra kropp-sinn-sanse komplekset; derav ingen regler eller normer for å samhandle med andre gjelder meg. Hva en må huske på er at den tilsynelatende verdenen krever et passende respons fra vår side. For å respondere passende, trenger vi modenhet. Vi trenger å forstå en hel del fra livet før vi blir skikket til å holde på den endelige visjonen med klarhet. Denne modenhet kommer ikke automatisk. Vi trenger å sette i gang prosessen av selvutvikling og jobbe med den.

Vår oppfatning om at vi er individer er så sterk at det å gi slipp på det trenger vi å oppdage forbindelsen med det totale. Bare å være oppmerksom på årsaken er ikke nok. Veksten som Bhagavad Gita snakker om inneholder verdsettelsen av Det Totale Sinnet, som en storslagen orden, som gjennomtrenger universet inkludert vår eksistens og hvert aspekt av vårt liv.

I tillegg, finner vi mennesker oppfinnsomme måter å rettferdiggjøre å opprettholde de samme etablerte trossystemer og holde på våre gamle atferdsmønstre. Vi kan forvrengte at vi lærer for å overbevise oss selv om at vi forstår, at vi utvikler oss. Vi kan skape en slags komfortsone uten å virkelig endre på mye grunnleggende. Å bringe Det Totale Sinnet inn i våre liv er kritisk. Kontinuerlig vilje til å se i oss selv og utfordre vår eksisterende forståelsesmodeller er avgjørende til vår transformasjon.

I Bhagavad Gita underviser Lord Krishna Arjuna at Jeg er grenseløs bevissthet, som er altgjennomtrengende. Kan Arjuna bruke undervisningen av grenseløs bevissthet til å ikke krige? Kunne Arjuna si at siden Jeg er grenseløs bevissthet, vil jeg ikke gjøre noe? Nei. På samme måte er våre handlingsvalg krevd forskjellige sett av kriterier til oss for å vurdere den situasjonen og gjøre passende valg. Til det, må vi bruke vår årsaksforståelse og vårt forhold til det. Et intelligent nettverk forbinder alle sammen. Den leverer infrastrukturen på en slik måte at symbiotiske handlinger kan skje. Vi må få oss til å tenke på at den bevisste årsaken, som forbinder oss med alt annet i universet.

Det Totale Sinnets lover er slik at hvis vi ikke har håndtert våre grunnleggende problemer, vil situasjoner fortsatt dukke opp i våre liv som vil drive oss til å oppdage våre forvrengninger og håndtere med våre dysfunksjonelle atferd og korrigerer dem slik at vi kan gjøre framskritt i våre emosjonelle liv. Ofte ignorerer vi ledetråder og vi fortsetter å oppføre oss på en uansvarlig måte og vår subjektivitet dukker opp eller til og med forsterker. Forståelsen av vårt forhold til Det Totale Sinnet og innlemme den forståelsen i våre atferd er essensielt til å unngå mer komplikasjoner og stress i livet.

Personlig veksts relativitet

Vi trenger å strebe etter selvutvikling og være oppriktig i vår spirituelle jakt, men på samme tid trenger vi å unngå å bli besatt av selvperfeksjon. Sinnet er et fantastisk instrument, som hjelper oss til å oppnå kunnskap og uttrykke følelse. Bhagavad Gita underviser oss imidlertid at tankene, som utgjør vårt sinn endrer seg hele tiden. Derfor er det urealistisk å sette mål om at vi vil aldri igjen vil ha en upassende tanke eller følelse.

Poenget med sinnets relativitet kan også være verdsatt gjennom å huske betydningen av ordet mithya. I den empiriske verdenen hvis virkelighet er mithya, kan vi ikke finne absolutt perfeksjon. Vi kan ei heller forvente at sinnet bare skal inneholde spesifikke tanketyper, ei heller kan vi finne en årsak for hver tanke som dukker opp. Ja, vi trenger å fortsette å jobbe med sinnets klarhet, men til slutt må vi oppløse alle våre begrensninger og hjelpeløshet i oppdagelsen av Det Totale Sinnets orden. Som med alt som er mithya, når vi går inn i årsakene bak sterke følelser, finner vi oss selv i å gå videre og videre og det er ingen slutt på dem. Til slutt må vi oppløse det i Det Totale Sinnet (Isvara).

Vi kan si at på tross av å forsøke veldig hardt å komme over vår lidelse, kommer lidelsen tilbake om og om igjen. At vi må erfare denne følelsen for en bestemt tidsperiode er også en del av orden. Sammenhengen av tidligere hendelser og følelser, som lidelser stammer fra er for mange og for komplekse for oss til å være i stand til å favne hele arbeidet av vårt sinn. Vi må slappe av i bevissthetens tilstedeværelse av den storslagne ordenen og la disse følelsene gradvis avta i deres eget tempo.

Swami Dayananda brukte å si at hvis vi var redd av vår frykt, ville vi aldri være i stand til å komme over frykten. Eneste måten vi kan bli fullstendig fri fra frykt er å akseptere og hilse den velkommen. Vi kan si at Jeg omfavner frykten, Jeg er ikke redd for å erfare frykt. Å gjøre det aksepterer vi hver følelse som en del av ordenen og vi oppnår kognitiv rom med referanse til vår frykt. På denne måten kan vi takle frykten objektivt og frykten vil forsvinne naturlig siden den vil miste dens kraft til å ryste oss.

Vi må ha nok klarhet og ro hvis vi skal oppnå evnen til å sette pris på hvor langt en skal gå inn og finne årsak til å endre vår måte å se på ting. Slik som den utvendige verdenen ikke kan bli favnet fullstendig, det samme med vårt indre liv kan ikke bli favnet fullstendig. Eneste måten å løse det på er å verdsette at alt som er her er Det Totale Sinnet.

Tilslutt vil vi finne absolutt ro gjennom bare den andre dimensjonen av denne undervisningen, som avslører selvet, Jeg som totalt fri fra alle sinnets preginger. Denne prosessen av å bringe tilbake inn i vår bevissthet igjen og igjen, Jegets ultimate virkelighet, som er forskjellig fra våre sinnsmodus, blir kalt for nididhyasana. Det må være en fin balanse mellom å håndtere våre følelser på det emosjonelle nivået ved å se på årsakene og prøve å gjøre om ens forvrengte syn; og på den andre siden å se den ultimate virkeligheten av vår eksistens totalt fri for lidelser. Bare når følelser er håndtert på det emosjonelle nivået er vi klar til å se den emosjonelle livets relativitet og dvele i den ultimate virkelighetsvisjonen. Ved å repetere til en selv at vi ønsker å bli fri fra alle begrensninger har ikke større verdi enn ønsketenkning.

For at vår nye visjon skal virke for oss og bringe med seg endringer på en måte vi lever på, trenger vi å ytterligere analysere den overordnede ordensideen og forsøke å bryte dette store konseptet inn i biter. Dette betyr å plukke ordenens kunnskap ytterligere, å se nyanser og se dens anvendelse i en spesifikk livssituasjon. Ingen livsaspekter kan forbli uberørt av Det Totale Sinnets forståelse, som betyr oppdagelse av ordenen og av tiltro.

Personlig utvikling og visjonen

Noen oppdagelser kan endre våre liv på en grunnleggende måte. For eksempel, har oppdagelsen av penicilin økt forventet levealder betydelig. Mange tidligere uhelbredelige livstruende sykdommer kan nå bli forhindre eller kurert med vaksiner. Men til tross for betydelige utvikling med tanke på menneskets helse, og mange andre disipliner, har ikke vitenskap og astronomiske oppdagelser av det siste halve århundret endret måten vi ser på verden og vår plass i den. For eksempel, har kvantefysikk vist at verden ikke er så begripelig som vi en gang tenkte; men har ikke gjort oss mindre materialistiske, fordi vi har ikke stoppet opp til å tenke over innvirkningen slike oppdagelser har på vår verdensvisjon. Istedenfor å innlemme dem i våre liv har vi holdt dem separat og fortsatt tenkt at de ikke er relevante.

På samme måte krever visjonen som er utfoldet av Bhagavad Gita og Upanishadene et bevisst forsøk på forståelse og reorientere vårt syn på universet, Jegets natur og universets årsak. Selv om vi oppnår ny forståelse som et resultat av granskningen i disse grunnleggende spørsmål, finner vi fortsatt ut at vi ikke innlemmer de nye innsiktene i våre daglige liv. Å takle ønsker, i hvordan vi velger å handle og reagere med andre og i å vite hvordan fortsette i forskjellige situasjoner, kan det hende at vi fortsetter å gjøre som før. Slik at Bhagavad Gita understreker at etter å ha blitt eksponert til undervisningen, at vi i det minste må gjøre en bevisst og pågående forsøk på å reorientere oss selv. Hvis vi ikke gjør det ender vi opp med å leve parallelle liv, hva vi forstår er en ting og hvordan vi handler er ganske annet. For at undervisningen skal virke for oss, trenger vi å undersøke vår nåværende verdssystem og endre det radikalt. Det er en anstrengelse involvert her. Det er et stort steg og det kan ikke bli omgått. Det vil man se mer om i neste del om verdier.

I kapittel 4 går jeg enda mer i dybden av emne skapelse, manifestasjon, upersonlig skaper og det kausale. Kvantefysikkens gåtefulle implikasjoner har også noen paralleller til Vedantas ståsted om skapelse og manifestasjon. Det kan du lese mer om i kapittel 5.